

Revolúcia v katolíckej cirkvi. Črtá sa zmutovaná, nová forma náboženstva

- CZ24 News | 15. srpna 2022

Keď pápež František 10. októbra 2021 vyhlásil Synodu o synodalite pre celú Cirkev, ktorá má vyvrcholiť synodou biskupov v Ríme v roku 2023, jej téma sa spočiatku zdala byť abstraktná a nudná, takže nevzbudila väčší záujem zo strany veriacich. Mimoriadny záujem však prejavili „revolucionári“, ktorí zavetili veľkú príležitosť.

Zdroj: flickr.com

Unikátnosť Synody o synodalite mala spočívať v tom, že na rozdiel od doterajších „tradičných“ synod, ktoré boli určené výlučne pre biskupov ako nástupcov apoštolov, učiteľov viery a pastierov, jej účastníkmi mali byť všetci pokrstení, čiže aj príslušníci iných cirkví, **vrátane tých, ktorí zanechali praktizovanie viery, ba aj ľudí z iných náboženských tradícií, ale aj ateistov.**

Netreba byť teológom, ani odborníkom na dejiny Cirkvi, aby človek dospel k záveru, že takto novátorsky interpretovaná kategória Božieho ľudu je jednoducho falošná. Navonok znie príťažlivo, ale môže byť použitá ako pakľúč na radikálnu zmenu tváre Cirkvi.

Prvá fáza Synody o synodalite, ktorej cieľom mala byť „konzultácia Božieho ľudu“ sa chýli ku koncu. Aké sú jej doterajšie výsledky? V čase písania týchto riadkov sú už známe synodálne syntézy z Belgicka, Holandska, Francúzska, Španielska, Írska, Luxemburgu a Švajčiarska. Aké „sny, túžby a ašpirácie ohľadom Cirkvi“ vyjadrili účastníci diecéznych synod? Čo chcú „nasledovníci Krista“ v Európe, keď ich o vyjadrenie snov a nádejí požiadal sám pápež?

Vo všetkých spomínaných krajinách západnej Európy sa konzultovaný „Boží ľud“ rozhodol pre radikálnu rekonštrukciu, či „prestrojku“ Cirkvi.

Synoda sa koná v čase, keď sa prakticky vo všetkých krajinách sveta kvôli umelým potratom milióny detí nenarodia a parný valec LGBTQ+ ideológie pod rúškom ľudských práv úspešne napreduje – presadzuje sa cez médiá, dobýva školy, univerzity, inštitúcie, ba preniká aj do Cirkvi a **nesmrteľné duše strháva so sebou do zatratenia**.

„Boží ľud“ v Belgicku to však vôbec netrápi, pretože tento žiada zavedenie kňazstva pre ženy, zrušenie celibátu pre kňazov a zavedenie cirkevného požehnávania homosexuálnych zväzkov. Podľa jeho názoru by Cirkev mala byť vo všeobecnosti „otvorenejšia“, čo by sa mohlo prejavovať napríklad v nastúpení cesty „integrálnej ekológie“.

„Snom a nádejou“ pokrstených v Holandsku je Cirkev ako „*otvorené a priateľské spoločenstvo, v ktorom každý prispeje rovnakou mierou*“ vrátane aktívnych homosexuálov a rozvedených žijúcich v nových vzťahoch. Holanďania snívajú aj o zrušení povinného celibátu kňazov a o zavedení kňazského svätenia žien.

Biskupi vo Francúzsku preventívne stanovili, že nie všetky myšlienky, ktoré sa objavili v ich synodálnej syntéze, treba chápať ako oficiálne „požiadavky“ Cirkvi nad Seinou. Zrejme sa zľakli svojich vlastných veriacich. Veď kto by to bol čakal? Okrem iného navrhovali zrušenie celibátu a diakonské svätenie žien. V synodálnych diskusiách sa objavila aj požiadavka zavedenia „liturgickej rozmanitosti“ – aby sa liturgia mohla sláviť aj bez Eucharistie, keďže homosexuáli a rozvedení sa pri nej cítia byť vylúčení z Cirkvi. Ako zhrnul denník [Le Figaro](#), Cirkev vo Francúzsku ešte nikdy neprijala „*taký radikálne reformný text*“, akým je synodálna syntéza.

Čo naopak počuť v niekdajšom katolíckom Írsku? 96 percent účastníkov synody podporuje pripustenie žien k sviatosti kňazstva, 85 percent sa vyslovilo „*proti vylúčeniu LGBT osôb z Cirkvi*“, 70 percent očakáva viac demokracie v Cirkvi a viac ako polovica požaduje zrušenie povinného celibátu. Okrem toho bola navrhnutá zmena charakteru liturgických čítaní, keďže starozákonné texty sú pre moderné publikum „príliš násilnícke“.

Väčšina katolíkov vo Švajčiarsku vyjadrila očakávanie „*spravodlivého začlenenia rozvedených v nových vzťahoch a ľudí zo spektra LGBTIAQ+*“ do života Cirkvi; Švajčiari tiež očakávajú „*rozvoj chápania kňazského úradu*“, teda odklon od princípu povinného celibátu a „úplnú rovnosť“ žien.

Synodálny proces v Luxemburgu sa skončil výzvou „Božieho ľudu“ na **revolučné zmeny** v Cirkvi. Žiadajú homosexuálne manželstvá, povolenie laikom a ženám (sic!) vyslovovať slová premenenia (transsubstanciácie), zrušenie celibátu, povolenie kázania laikom a odklon od „strnulosti dogiem“.

Trochu iný obraz sa ukazuje v synodálnych syntézach v Španielsku, kde sa „len“ dve arcidiecézy vyslovili za požehnávanie homosexuálov, zrušenie celibátu alebo kňazstvo žien, ale všetky chcú jednotne bojovať proti – klerikalizmu.

Nemecký kardinál Marx a arcibiskup Bätzing si takto môžu spokojne mädlieť ruky. **Ich vízia Cirkvi sa skutočne stáva víziou celej Európy.** Ak boli niekedy obviňovaní, že vedú nemeckú cirkev do schizmy, teraz na to môžu pokojne odpovedať, že tieto obvinenia sú neopodstatnené, pretože opak je pravda: Nemci sú dnes presvedčení, že plnia úlohu vizionárov katolíckej Cirkvi, keďže mnohé témy ich Synodálnej cesty, ktoré boli roky tabu – otázka kňazstva, sexuálnej morálky, úlohy žien – sa dnes v mnohých krajinách tešia veľkému záujmu.

Keďže v Rakúsku bude situácia bezpochyby rovnaká, v Portugalsku veľmi podobná, ťažko sa ubrániť

dojmu, že synodálny proces má poslúžiť postupnej premene katolíckej Cirkvi na kvázi protestantské spoločenstvo.

Takže v západnej Európe o tomto sníva „Boží ľud“, zahrňujúci príslušníkov iných cirkví vrátane tých, ktorí zanechali praktizovanie viery, ba aj ľudí z iných náboženských tradícií, ale aj ateistov.

No dobre, toto je ten „skazený Západ“. Ale čo Slovensko? Ako sa na tomto pozadí darí Slovensku?

Zatiaľ sa môžeme oboznámiť so syntézami, ktoré zverejnilo desať diecéz, na základe ktorých KBS vypracuje celonárodnú syntézu. Okrem drobných rozdielov sú si všetky dosť podobné: revolučné témy sa v nich neobjavujú. Tu by sme si mohli s úľavou vydýchnuť, aj keď sme ich v skutočnosti ani neočakávali. Diecézne syntézy sú napísané pekne, je tam veľa páčivých a podnetných myšlienok, problém je však v tom, že to **nikoho na svete nebude zaujímať!** Zaváňajú provincionalizmom; zaoberajú sa výlučne miestnymi problémami akoby nás nezaujímalo nič viac, než špička vlastného nosa zabúdajúc na to, že **Synoda o synodalite nie je farskou, diecéznou ani národnou udalosťou, ale celosvetovou!**

Slovenská synodálna syntéza totiž po vypracovaní bude odovzdaná sekretariátu Synody, ktorý ju spojí so syntézami z iných krajín, aby výsledný dokument predložil biskupom z celej Európy, ktorí na jeho základe budú **uvažovať o podobe Cirkvi v budúcnosti**. Ich úvahy sa v tretej etape pripoja k záverom z ostatných kontinentov a stanú sa predmetom diskusie na synode biskupov na jeseň 2023.

Keď sa naša syntéza dostane na európsku úroveň, Slovensko **nebude zahrnuté do nijakej diskusie**, pretože sme sa tými otázkami vôbec nezaoberali, boli úplne „mimo nášho radaru“. Hoci sa predtým hovorilo, že ide hlavne o to, aby sme sa trochu porozprávali, počúvali sa a obnovili zmysel pre cirkevné spoločenstvo a pod., **o tom to však vôbec nie je!** Zo Synody o synodalite má jednoducho vzísť **mandát na uskutočnenie zmeny v Cirkvi**, podobne, ako boli dve synody o rodine, kde sa o rodine povedalo veľa pekných vecí, ale v skutočnosti išlo o liberalizáciu prístupu rozvedených osôb žijúcich v nových zväzkoch k svätému prijímaniu a ďalších otázok s tým spojených. Teraz to možno bude mandát na antikoncepciu...

V tejto súvislosti si položíme otázku: Čo urobilo Slovensko, aby aspoň prejavilo akú-takú snahu zastaviť Revolúciu rútiacu sa ako parný valec, drviacu základné pravdy cirkevného učenia a odmietajúcu stáročné tradície? Je to, samozrejme, rečnícka otázka, pretože keď na úrovni diecéz hovoríme o tom, že „u kňazov cítiť nedostatok empatie, trpezlivosti, alebo žeby mali zlepšiť prvý kontakt s prichádzajúcimi napr. v kancelárii farského úradu alebo v sakristii“, prípadne, že „ako dobrá voľba sa ukazuje používanie obrazoviek v kostole, ľudia sa tak viac zapájajú do spevov“, a pod., tak je jasné, že absolútne nič. „Titanic“ sa potápa a posádka lode rieši podružné veci. Napr. ani v jednom dokumente slovenských diecéz nebola čo i len spomenutá ideológia LGBT, z čoho by vyplývalo, že toto Cirkev na Slovensku absolútne nevníma ako problém, hoci sa to na mladých valí zo Západu, cez internet, televíziu, mobily, celebrity... zo všetkých strán. **Revolucionári Európy požadujú úplnú revíziu Cirkvi a na katolíckom Slovensku je k tomu ohlušujúce ticho.**

Slabou útechou je, že podobná situácia je aj v katolíckej Cirkvi v Poľsku, čo svedčí o hlbšej kríze katolicizmu. Keď publicista Pawel Chmielewski píše o poľskej cirkvi, akoby písal aj o Slovensku:

*To určite nie je vina veriacich, ale biskupov a kňazov, ktorí sa rozhodli **tváriť sa, že neexistuje žiadny problém**. Samozrejme, že Cirkev v Poľsku nebude kráčať na čele Revolúcie. **Jednoducho sa ňou nechá vláčiť ako niekto, kto nemá vlastný názor** a musí chtiac-nechtiac pasívne nasledovať väčšinu. Na rozdiel od krajín západnej Európy a Ameriky sa v Poľsku o týchto otázkach pred synodálnym procesom nediskutovalo. **Poliaci nemajú argumenty, ktoré by im umožnili účinne obhajovať katolícku náuku v uvedených témach v strete s katolíkmi z iných krajín.***

*V celosvetovej diskusii by bolo potrebné, aby poľský synodálny proces vyústil dopredloženia jasnej a dobre preukázanej **podpory poľských katolíkov pre kňazstvo** chápané ako úrad zastávaný mužom žijúcim v celibáte **alebo pre manželstvo** chápané ako zväzok muža a ženy. Zdalo by sa, že čerpajúc z bohatého intelektuálneho dedičstva pontifikátu svätého Jána Pavla II. by katolíci v Poľsku mohli pripraviť solídnu obhajobu katolíckeho učenia a praxe v diskutovanej oblasti. To sa však nestalo. Tým, že sme mlčali o týchto najdiskutovanejších témach súčasného sveta, sme **premárnili veľkú príležitosť**.*

V našej synodálnej debate chýbal pokus dotknúť sa najvážnejšej krízy dotýkajúcej sa samotných základov fungovania Cirkvi a spoločnosti vôbec. Aj preto nevzbudila širší záujem medzi veriacimi. Čo je dnes asi tým základným problémom dneška? Určite snaha nájsť nový zmysel katolíckej viery v porevolučnom svete. Katolíci v Nemecku, Francúzsku, Írsku a pod., z nedostatku lepšej myšlienky navrhujú, aby Cirkev prijala víziu človeka a Boha, ktorú ponúka dnešný nekresťanský svet. Z ich strany je to **kapitulácia pred duchom doby**. Sú slepí, ktorí vedú slepých, nevidia, že každý pokus o prispôsobenie Cirkvi svetu iba prehľbuje jej deštrukciu. „Ak sol' stratí chuť, čím ju osolia?“ (Mt 5,13)

Črtá sa zmutovaná, nová forma náboženstva, ktorá už nebude katolicizmom. Je hodné zamyslenia, že **nemáme čo povedať tvárou v tvár svetu, ktorý chce od základu zmeniť Cirkev a prestavať katolicizmus**. Nezaujímajú nás problémy, o ktorých sa vo svete diskutuje, máme záujem len o zachovanie toho, čo máme dnes – samozrejme, v nejakej nejasne „lepšej“ podobe, ktorú však nechceme nijako definovať.

Pawel Chmielewski upozorňuje, že naše synodálne úvahy sa čoskoro dostanú na európsku úroveň, kde ich budú drviť a mlieť revolučne naladení západní hierarchovia, ktorých pápež určil na riadenie synody – ako je kardinál Grech a kardinál Hollerich. Z našich „pekných myšlienok“ a úvah nič nezostane, okrem sebauspokojenia, že sme sa zúčastnili na veľkej synode. Škoda, že okrem nás si túto účasť nikto nevšimne.

AUTOR: Mikuláš Hučko

ZDROJ: Christianitas